

Uagtet man maa erkende Rigtigheden af de ovenfor gengivne Betragtninger, mener man dog, at det modstaaende Hensyn, Hensynet til Lovovertræderens unge Alder, bør have Overvægten, hvorfor Udkastets Aldersbetingelse foreslaas opretholdt.

Til § 69 (F. 1924 § 72, U. § 69).

Man er vendt tilbage til de i Udkastet foreslaaede Frister.

Til § 72 (ny).

De i § 52 foreslaaede Bestemmelser om Personer, der afsoner eller har afsonet Straf, bør ogsaa være gældende for Fanger i Arbejdshus og Forvaringsanstalt, hvorfor Forslag stilles herom. Det anses derhos rettest for at afskære Tvivl udtrykkeligt at udtale den i Stk. 2 optagne Regel.

9 de Kapitel.

Andre Retsfølger af den strafbare Handling.

Til § 73 (F. 1924 § 75, U. § 72).

I Stk. 2, henlægges ligesom i Kommissionsudkastet Beføjelsen til at ændre eller foreløbig eller endelig at ophæve den trufne Sikkerhedsforanstaltning til Domstolene, medens F. 1924 overlod disse Afgørelser til Justitsministeren. For denne Afvigelse fra F. 1924 taler tilsvarende Grunde som anført i 3die Stykke af Bemærkningerne til § 18.

Til § 75 (F. 1924 § 77, U. § 74).

Man har udeladt den i F. 1924 indsatte Bestemmelse om, at Paalæg altid *skal* gives Drankere. Det maa nemlig være tilstrækkeligt, at Paalæg *kan* gives disse, hvad enten de i Henhold til § 76 anbringes paa Drankerhjem, eller dette ikke sker, idet det i begge Tilfælde vil kunne stille sig tvivlsomt, om et Spirituspaalæg er betimeligt, og da den Omstændighed, at saadant Paalæg gives skematisk i egnede og uegnede Tilfælde, let vil virke svækkende paa Tilsynet med Paalægenes Overholdelse. Det bemærkes herved, at naar en fra Drankerhjem udskrevet Person benaades for Straf (se § 76, sidste Punktum), vil der altid som Betingelse for Benaadningen kunne gives ham et Spirituspaalæg.

Til § 77 (F. 1924 § 79, U. § 76).

Kommissionsudkastet bestemte, at det, naar en Udlænding dømmes til Fængsel, i Dommen kan bestemmes, at han efter udstaaet Straf skal udvises af Riget.

F. 1924 skærpede Bestemmelsen derhen, at Udvisning altid skulde finde Sted ved Idømmelse af Tugthus.

Nærværende Forslag gaar den Mellemvej kun at gøre Udvisning obligatorisk, naar Udlændingen ikke har boet her i Landet i 5 Aar, og Straffen har en vis Størrelse. I andre Tilfælde foreslaas Afgørelsen af Spørgsmaalet overladt til Rettens Skøn. Denne Lempelse i Forhold til F. 1924 foreslaas, fordi en Bestemmelse om obligatorisk Udvisning vil kunne virke urimelig haardt, naar Udlændingen maaske er født og altid har boet her i Landet, eller naar han dog ved mange Aars Ophold her har mistet Tilknytningen til sit Hjemland.

Til § 79 (F. 1924 § 81, U. § 78).

I Stk. 1, Nr. 3, er udeladt de i F. 1924 indsatte Ord „Dispachør, Mægler eller autoriseret Translatør“, da det af Handelsministeriet fremsatte Forslag til Næringslov i §§ 78, 81 og 85, smh. m. § 74, indeholder de i den her omhandlede Henseende fornødne Regler om disse Personer.

Angaaende Tidsrummet for Fradømmelse af borgerlige Rettigheder bestemte Kommissionsudkastet, at Fradømmelse, saafremt Straffen ikke naar 1 Aars Fængsel, kan ske paa Tid, ikke under 5 Aar, medens den i andre Tilfælde sker for bestandig. Efter F. 1924 skal Fradømmelsen ske for et ved Dommen bestemt Tidsrum, der ved Fængselsstraffe paa under 1 Aar ikke maa overstige 5 Aar.

Det synes ikke uden Betænelighed at fjerne sig saa langt fra den gældende Ret, hvorefter Æresoprejsning tidligst kan opnaas 5 Aar efter Straffens Udstaaelse eller Eftergivelse (Lov af 3. April 1868 og Lov Nr. 49 af 14. Marts 1924), som F. 1924 gør. Paa den anden Side skønnes det ikke nødvendigt i saa vidt Omfang, som Kommissionsudkastet foreslaar, at gøre Genindtræden i borgerlige Rettigheder afhængig af en af hæderlig Vandel betinget offentlig Akt (jfr. Udkastets §§ 100 og 101, nærværende Forslags § 97), idet selve denne kan virke særdeles pinligt for en Person, der gennem en Aarrække har ført en hæderlig Vandel. Nærværende Forslag gaar derfor en Mellemvej mellem Udkastet og F. 1924, se Paragraffens Stk. 2.